

§ 21. W naradzie uczestniczą jedynie członkowie składu orzekającego.

§ 22. 1. Komisja dyscyplinarna opiera orzeczenie na dowodach ujawnionych w toku rozprawy.

2. Orzeczenie wraz z uzasadnieniem, sporządzone bezpośrednio po naradzie, podpisują wszyscy członkowie składu orzekającego, po czym przewodniczący je ogłasza.

§ 23. Z przebiegu rozprawy sporządza się protokół, który zawiera oznaczenie komisji, składu orzekającego i osób wezwanych na rozprawę, przedstawienie przebiegu rozprawy z podaniem treści zeznań świadków i opinii biegłych oraz sentencję orzeczenia. Protokół podpisują: przewodniczący i protokolant.

§ 24. 1. Od orzeczenia komisji dyscyplinarnej służy odwołanie ukaranemu i przelożonemu, który sprawę skierował do komisji.

2. Odwołanie składa się w komisji, która rozpoznawała sprawę w I instancji, w ciągu 7 dni od daty doręczenia orzeczenia wraz z uzasadnieniem.

§ 25. 1. Odwoławcza Komisja Dyscyplinarna na posiedzeniu niejawnym:

a) zarządza wyznaczenie rozprawy odwoławczej bądź

b) odrzuca odwołanie jako spóźnione lub wniesione przez osobę nieuprawnioną.

2. Do postępowania odwoławczego stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu w I instancji.

§ 26. 1. W razie śmierci obwinionego przed uprawomocnieniem się orzeczenia komisja dyscyplinarna umarza postępowanie.

2. Jeżeli obwiniony w toku postępowania zostaje zwolniony ze służby prokuratorskiej, postępowanie toczy się dalej, przy czym w razie przejścia obwinionego do służby w innym dziale zarządu państwowego, do pracy w jednostce gospodarki uspołecznionej, w organizacji lub instytucji społecznej albo do adwokatury — komisja przesyła orzeczenie w jego sprawie nowej władzy zwierzchniej.

§ 27. 1. Po uprawomocnieniu się orzeczenia przewodniczący komisji przesyła odpis orzeczenia wraz z uzasadnieniem Generalnemu Prokuratorowi Rzeczypospolitej.

2. Generalny Prokurator Rzeczypospolitej wydaje zarządzenia związane z wykonaniem prawomocnego orzeczenia dyscyplinarnego.

3. Orzeczenie dyscyplinarne można podać do wiadomości publicznej jedynie za zezwoleniem Generalnego Prokuratora Rzeczypospolitej.

IV. Przepisy końcowe.

§ 28. Jeżeli postępowanie dyscyplinarne nie było wszczęte przeciwko prokuratorowi, co do którego toczyło się zakończone prawomocnie postępowanie karne, komisja dyscyplinarna poweźmie postanowienie, czy należy je wszcząć, choćby sąd wydał wyrok uniewinniający; przepis § 14 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

§ 29. 1. Odpis prawomocnego orzeczenia, którym wymierzono karę dyscyplinarną, dołącza się do akt osobowych i zamieszcza o nim wzmiankę w wykazie służbowym.

2. Po upływie 5 lat od daty uprawomocnienia się orzeczenia dyscyplinarnego orzekającego karę, przewidzianą w § 7 pkt 1, 2, 3, 4 i 5, Generalny Prokurator Rzeczypospolitej na wniosek ukaranego, jeżeli on w ciągu tego okresu nie był karany dyscyplinarnie, zarządza sporządzenie nowego wykazu służbowego z opuszczeniem wzmianki o orzeczeniu dyscyplinarnym.

§ 30. 1. Jeżeli miejsce pobytu obwinionego jest nieznanne, wszelkie pisma doręcza się jego obrońcy, którego wyznacza przewodniczący komisji dyscyplinarnej spośród prokuratorów.

2. W razie wydania orzeczenia o ukaraniu, zapadłego w trybie ust. 1, obwiniony może w ciągu miesiąca od daty, kiedy się o orzeczeniu dowiedział, wnieść odwołanie do Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej.

§ 31. 1. Odwoławcza Komisja Dyscyplinarna może na posiedzeniu niejawnym przywrócić uchybiony termin.

2. Wniosek o przywrócenie terminu składa się wraz z odwołaniem do właściwej komisji dyscyplinarnej w ciągu 7 dni po ustaniu przeszkody.

§ 32. 1. Koszty postępowania dyscyplinarnego ponosi w razie ukarania obwiniony, w innych przypadkach — Państwo.

2. Komisja może zwolnić ukaranego od całości lub części kosztów postępowania dyscyplinarnego.

§ 33. Pisma, dotyczące postępowania dyscyplinarnego, są wolne od opłat.

§ 34. O ile przepisy niniejszego regulaminu nie zawierają odmiennych postanowień, stosuje się do postępowania dyscyplinarnego odpowiednio przepisy kodeksu postępowania karnego.

Prezydent Rzeczypospolitej

Przewodniczący Rady Państwa: B. Bierut

1134

UCHWAŁA Nr 646 RADY MINISTRÓW

z dnia 5 września 1951 r.

w sprawie należytego zagospodarowania nie wykorzystanych środków produkcji urzędów oraz państwowych instytucji i jednostek gospodarczych.

Mając na uwadze, że w licznych jednostkach gospodarki uspołecznionej nagromadziły się poważne ilości środków produkcji nie wykorzystanych lub niedostatecznie wykorzystywanych oraz że wykonanie sześcioletniego narodowego planu gospodarczego wymaga pełnego i racjonalnego wykorzystania wszystkich środków produkcji — Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego ureguluje w drodze zarządzeń sprawy, związane z racjonalnym wykorzystaniem istniejących środków produkcji, w szczególności maszyn

i urządzeń technicznych, zbędnych dla wykonania planowych zadań jednostek posiadających te maszyny i urządzenia.

§ 2. Uregulowanie spraw, określonych w § 1, powinno opierać się na następujących zasadach:

1) urzędy, państwowe instytucje i jednostki gospodarcze, dalej w skróceniu określone jako zakłady pracy, powinny ustalić, jakie maszyny i urządzenia techniczne, znajdujące się w ich zarządzie, użytkowaniu lub zabezpieczeniu, są zbędne dla wykonania planowych zadań zakładu pracy przy założeniu peł-

nego wykorzystania innych maszyn i urządzeń tego zakładu,

- 2) zbędne maszyny i urządzenia powinny podlegać zgłoszeniu i odpowiedniej kwalifikacji użytkowej,
- 3) w zależności od kwalifikacji użytkowej zbędne maszyny i urządzenia techniczne powinny być odpowiednio zagospodarowane przez przydzielenie ich do eksploatacji jednostkom gospodarki społecznie-bezpośrednio lub po przeprowadzeniu remontu; maszyny i urządzenia zakwalifikowane jako nadające się na złom — przez zafiarowanie do skupu organizacji powołanej do gospodarowania złomem.

§ 3. Zagospodarowanie maszyn lub urządzenia przez określoną jednostkę następuje na podstawie ich przydziału.

§ 4. 1. Przydział maszyn lub urządzenia (§ 3) jest równoznaczny z decyzją władzy nadrzędnej lub władzy naczelnej w rozumieniu uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 27 maja 1949 r. w sprawie zasad wzajemnego przekazywania maszyn, urządzeń

technicznych, środków transportowych i innych przedmiotów majątku trwałego przez urzędy, instytucje i przedsiębiorstwa państwowe (Monitor Polski Nr A-59, poz. 800) oraz uchwały Prezydium Rządu z dnia 24 czerwca 1950 r. w sprawie przekazywania przedsiębiorstw, zakładów lub ich części oraz przedmiotów majątku trwałego pomiędzy państwowymi jednostkami gospodarczymi a jednostkami spółdzielczymi. (Monitor Polski Nr A-78, poz. 911).

2. Przekazanie i przejęcie przydzielonych maszyn odbywa się według zasad i w trybie unormowanym w obowiązujących przepisach.

§ 5. Wykonanie uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i właściwym ministrom.

§ 6. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

1135

ZARZĄDZENIE Nr 135 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 18 sierpnia 1951 r

w sprawie przynależności administracyjnej i trybu przekazywania szkół zawodowych.

Na podstawie § 12 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 czerwca 1951 r. w sprawie prowadzenia szkolnictwa zawodowego oraz zakresu działania Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 277) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Centralny Urząd Szkolenia Zawodowego (C.U.S.Z.) przekazuje ministerstwom i urzędom centralnym z dniem 1 września 1951 r. administrowane dotąd przez dyrekcje okręgowe szkolenia zawodowego szkoły zawodowe, uwidocznione w wykazie, stanowiącym załącznik Nr 1, a z dniem 1 stycznia 1952 r. szkoły zawodowe, wymienione w wykazie, stanowiącym załącznik Nr 2 do niniejszego zarządzenia.

2. Ministerstwa i urzędy centralne przekazują Centralnemu Urzędowi Szkolenia Zawodowego z dniem 1 września 1951 r. administrowane dotąd przez siebie szkoły zawodowe, wymienione w wykazie, stanowiącym załącznik Nr 3, a z dniem 1 stycznia 1952 r. szkoły zawodowe, wymienione w wykazie stanowiącym załącznik Nr 4 do niniejszego zarządzenia.

§ 2. 1. Szkoły zawodowe, wymienione w załącznikach Nr 1 i 3 do niniejszego zarządzenia, finansowane są do końca 1951 r. z budżetów władz, które finansowały dotąd te szkoły.

2. Od dnia 1 stycznia 1952 r. ministerstwa i urzędy centralne pokrywają z budżetów własnych wszelkie

wydatki związane z utrzymaniem i administracją prowadzonych przez siebie szkół, na co ministerstwa i urzędy centralne otrzymują z Ministerstwa Finansów odpowiednie limity budżetowe.

§ 3. 1. Przekazanie i przejęcie obiektów nieruchomości, w których mieszczą się szkoły wymienione w § 1, oraz ruchomości należących do tych szkół następuje komisyjnie na podstawie protokołów zdawczo-odbiorczych.

2. Komisje dla przeprowadzania czynności związanych z przekazywaniem szkół powołuje Prezes C.U.S.Z. w porozumieniu z właściwym ministrem lub kierownikiem urzędu centralnego.

§ 4. 1. W przypadku konieczności wspólnego korzystania przez szkoły podległe ministerstwom i urzędom centralnym z obiektów nieruchomości i ruchomości zasady tego korzystania zostaną ustalone przez komisje wymienione w § 3 ust. 2.

2. Przepis ust. 1 ma zastosowanie również do przypadków, kiedy szkoły podległe C.U.S.Z. będą korzystały z obiektów nieruchomości lub ruchomości należących do poszczególnych zakładów pracy.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 września 1951 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. A. Zawadzki

Załączniki do zarządzenia Nr 135
Prezesa Rady Ministrów z dnia 18
sierpnia 1951 r. (poz. 1135).

Załącznik Nr 1.

WYKAZ SZKÓŁ ZAWODOWYCH PRZEKAZYWANYCH PRZEZ CENTRALNY URZĄD SZKOLENIA ZAWODOWEGO Z DNIEM 1 WRZEŚNIA 1951 R.:

1. Ministerstwu Przemysłu Ciężkiego:

A. t e c h n i k a:

1. Technikum Mechaniczne, Elbląg, Długa 39,
2. „ Mechaniczno-Elektryczne, Gdańsk, Bia-
łowieńska 1,

3. Technikum Mechaniczno-Elektryczne, Bytom, Tar-
nogórska 2,
4. „ Mechaniczno-Elektryczne, Cieszyn, pl.
Kościelny 5,
5. „ Chemiczne, Ustroń, 1 Maja 12,